

عنوان مقاله:

ساختار و معنای گوش اوروں در گاهان

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب حماسی، دوره 8، شماره 14 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

اردشیر بهمردی - دانشجوی دکتری فرهنگ و زبان های باستانی دانشگاه آزاد اسلامی - واحد علوم و تحقیقات تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

بازشناسی واژه ها و مفاهیم اوستایی، بویژه گاهان، احتیاج به دانستن قانون های تحول زبان و تخصص در زبان های هم ریشه و هم عرض دارد. از آنجایی که بینش حاکم بر گاهان نوعی تفکر و نگرش به جهان هستی و راه های رسیدن به کمال آدمیت و آرامش و آسایش است و این مفاهیم با زبانی استعاری بیان شده است، استفاده از مکتب های فلسفی هم دوره و مقایسه آنها با کتاب های متاخر در شرق و شمال شرقی ایران ضروری است. در این گفتار واژه گوش اوروں از دید زبان شناسان غربی، متن های فارسی میانه و سنسکریت، پارسیان هند، پژوهندگان فارسی زبان و موبدان ایرانی بیان می شود. در تحلیل ساختاری و معنی اجزا ترکیب، اختلاف نظری میان اوستاشناسان ملاحظه نمی شود و واژه را «روان گاو» معنی می کنند، اما در معنی اصطلاحی واژه اتفاق نظر وجود ندارد. برخی از آن معنی روان گاو، یعنی چهار پای مورد احترام اقوام هند و ایرانی اراده کرده اند و در حقیقت کاربرد گاهان را شکایتی از ناحیه پیام آور به اورمزد دانسته اند که از کشتن بی رویه گاو یعنی چهار پای که موجب آبادانی زمین و رونق کشاورزی بوده، شکوه کرده است. پاره ای دیگر «روح هستی» «روان آفرینش» را نیز برای آن پیشنهاد کرده اند. سنت زرتشتی بیشتر از آن معنی «روان زمین» - زمینی که مادر همه موجودات زنده است - برداشت می کند و «روان گاو» را به «روان مادر- زمین» ترجمه می کند. این معنی با آنچه در متن های میانه آمده و سپندارمذ، ایزد زمین را نقش مادر داده اند، نیز مناسب است.

کلمات کلیدی:

گوش اوروں، گاهان، ساختار و معنا، سنت زرتشتی، گوش تشن، اوستا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541805>

